

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIX. ročník

číslo 2/únor 2023

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Mé obavy byly zbytečné	19
Staršovstvo		Ranní zamyšlení	22
Zápis z 834. schůze 6. 2. 2023	3	(Galatským 5,22–25)	
Biblická na Jižním Městě	4	Úvahy nad Úvahami V	24
Vzpomínka	7	Spatřovat okrasu Hospodinovu	
Ekumenická bohoslužba	8	Světový den modliteb	26
23. ledna v Braníku		(pozvánka)	
Střípek po rekonstrukci	11	Příměstský tábor	27
Výzva pro kutily	11	(pozvánka)	
Z nedělní školy	12	Přání od Eashiky	27
Branka pro děti		(dodatečně ještě k proběhlým	
Jan píše o Ježíši	14	Vánocům)	
Blázen, nebo spasitel světa?	15	Tajemství psiho zubu	29
Autorozhovor	17	fotografie z dorostové výpravy	
Alena zpovídá Alenu		Kontaktní informace, tiráž	32

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u druhého letošního čísla! Start roku bývá spojen s novými začátky a i my v redakci Brány jsme se v lednu sešli, zhodnotili dosavadní práci a zavedli poměrně dost změn, které by měly práci do budoucna zefektivnit. Zatím s tím tedy bojujeme a práce je spíše více, ale věřím, že si všichni zvykne a změny budou k dobrému.

Dokud jsem nebyla součástí přípravy sborového časopisu, vůbec jsem netušila, kolik je za tím práce. Shánět, psát a urgovat články, komunikovat s autory, vše seřadit, vybrat fotky, provést korektury, vysázet, poslat do tiskárny, vyzvednout v tiskárně a dopravit do kostela. Psát hromady emailů v rámci týmu, provádět desítky malých rozhodnutí... A vím, že obdobně i mnohem více práce je i se všemi ostatními drobnými či většími službami v kostele. S přípravou dorostů, mládeží, výprav nebo táborů. Jen to člověk zjistí, až když se do služby aktivně zapojí. Děkuji všem, kdo jsou ochotni, není to jen tak.

Chtěla bych vás do budoucna povzbudit k dalšímu dodávání článků a pokud tak činíte, prosím o drobnou pomoc. Články prosím posílejte jako přílohu emailu ve formátu, který je možné upravovat. Tedy ne přímo v těle mailu a ne jako pdf. Obrázky posílejte též ve formě přílohy. Adresa pro zaslání je redakce-brany@evangnet.net, koncovka není .cz, jak bylo chybně uvedeno v tiráži. Omlouváme se a pokud jste poslali příspěvek na nefunkční adresu, prosím o opětovné zaslání na tu správnou.

Přeji krásné čtení!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 834. schůze (6. 2. 2023)

V pondělí 6. 2. se sešlo staršovstvo na své 834. schůzi. Omluvena byla Jana Stralczynská, jinak jsme byli kompletní. Po biblickém úvodu Tadeáše Friedricha na myšlenky z knihy Na cestě ke svobodě německého evangelického faráře Dietricha Bonhoefera jsme uvítali jako hosta sestru Zdenu Kučerovou. Dalším tématem schůze totiž byla sborová dovolená a plynulé navázání na organizační práci sestry Kučerové ze strany staršovstva. Letos máme situaci snazší, protože se dovolená bude opět konat u Jáchymova. Nastanou určité změny, zejména elektronické přihlašování či omezení refundace za individuální příjezdy a odjezdy, ale o tom všem se včas dozvíte.

Poté jsme se s naším milým hostem rozloučili a řešili jsme zahradu a vůbec okolí kostela. Na základě doporučení odborníka necháme pokácet túji, budeme

se muset rozhodnout, zda a kde vysázet živý plot a zjistit, zda záhonky v těsné blízkosti našeho dřevěného kostela nedělají příliš velkou neplechtu, zvláště poté, co jsme původní prodyšnou podlahu vyměnili za novou. Diskuze, zatím bez jasného závěru, probíhala i nad možností vyrovnat terén před Evenem. Trávník v zadní části zahrádky, kde se často drží voda, se pokusíme rekultivovat.

Připravujeme výroční sborové shromáždění, vše bude včas ohlášeno.

Stále nám pokračují dokončovací práce ohledně rekonstrukce. Možná sami registrujete, jak postupně přibývá dokončených částí. Jedním z úkolů, které na své dokončení teprve čekají, je obnovení maleb na vaznicích. Bylo nám odborníky doporučeno s tím počkat, až skončí topná sezóna, vše se usadí a opraví se případné mikrotrhlínky. Nic to nemění na tom, že slavnostní otevření kostela je naplánované na 19. 2., více informací již visí na sborovém webu.

zapsal Lubor Kolář

BIBLICKÁ NA JIŽNÍM MĚSTĚ

Tentokrát 18. 1. 2023 jsme se opět sešli na biblické hodině na Jižním Městě. Z celkového počtu 23 účastníků bylo nás Braničáků 7.

Po jako vždy kvalitním výkladu Janovy epištoly 7,1–23 se rozvinula zajímavá diskuse.

Krom kávy, čaje a sušenek jsme byli hojně pohoštěni ještě „zbytky“ pizzy a hrstkové polévky, kterou obdarovávali domácí bratři a sestry lidi bez domova. Obé bylo výborné.

Protože nejen chlebem živ je člověk, nám na závěr bratr farář přečetl pro mnohé neznámý text „OTČENÁŠ – PROSÍM?“ (Můžete si jej přečíst níže.)

Po jeho vyslechnutí i naše modlitba Páně byla trochu jinak prožitá.

Jarka Pecharová

Otče náš – Prosím?

Já: Otče náš, jenž jsi na nebesích...

Bůh: Co si přeješ?

Já: Prosím, neruš mě, modlím se.

Bůh: Ale Tys mě oslovil!

Já: Já že jsem Tě oslovil? Určitě ne! Já se jen modlím: „Otče náš, který jsi na nebesích...“

Bůh: Znovu jsi mě oslovil.

Já: Co jsem udělal?

Bůh: Oslovil jsi mě. Pověděl jsi: „Otče náš, který jsi na nebesích.“ Jsem tu. Co si přeješ?

Já: Asi jsem to nemyslel tak vážně. Jenom jsem začal ranní modlitbu. Je to takový pocit, že jsem si splnil svou ranní povinnost.

Bůh: Dobře, tak se modli dál!

Já: **Posvěť se jméno Tvé.**

Bůh: Moment, co máš na mysli?

Já: To znamená, že, že..., nevím. To přece patří jednoduše k modlitbě. A co to vlastně znamená?

Bůh: To znamená, že mne chceš ctít, že jsem pro tebe nade všechno důležitý, že je mé jméno pro tebe drahocenné.

Já: Dobře to zní. Ale zatím jsem nad tím nepřemýšlel. **Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá, jako v nebi tak i na zemi!**

Bůh: Myslel jsi to vážně?

Já: Samozřejmě, proč ne?

Bůh: A udělal jsi už pro to něco?

Já: Myslím, že ne. Často přemýšlím, jak by to bylo pěkné, kdybys tady dole všechno vzal do svých rukou tak, jako to děláš tam nahoře.

Bůh: Ty nejsi v mých rukách?

Já: Ano..., chodím do kostela...

Bůh: Ne, na to jsem se neptal. Jaké to je s tvým ovládním a trpělivostí? S tím máš stále problémy, že? A jak hospodaříš s penězi? A jaké knihy čteš? Na co se díváš v televizi?

Já: Neříkej mi to! Je ve mně tolik dobrého jako v ostatních, kteří jsou se mnou v kostele.

Bůh: Omlouvám se, ale myslel jsem si, že prosíš o to, aby se stala moje vůle.

Já: Ano, Pane, ale já musím ještě dokončit modlitbu. Dnes mi to bude trvat déle než normálně. **Chléb náš vezdejší dej nám dnes!**

Bůh: Chléb máš! Ale pomohlo by ti, kdyby ses v jídle mírnil... Tvá prosba v sobě obsahuje povinnost dělat něco pro to, aby miliony hladovějících na tomto světě dostaly svůj denní chléb.

Já: Kritizuješ mě?

Bůh: Prosíš mě a skrze tyto prosby se můžeš stát úplně jiným člověkem. Chtěl bych, abys v modlitbě vytrval. A jak to je dál?

Já: Mám se dál modlit?

Bůh: Proč váháš?

Já: Už dopředu vím, co mi povíš.

Bůh: Jen pokračuj!

Já: **A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.**

Bůh: A co tvůj soused?

Já: Ještě začíněj o něm! Soused o mně říkal lži a teď o mně a mé rodině všichni šíří řeči. Je arogantní, vůbec mě nebere vážně. Tváří se, jako kdybych za nic nestál. Přísahal jsem, že to nenechám jen tak!

Bůh: To vím, to ví. A co tvoje modlitba?

Já: Takhle jsem to nemyslel!

Bůh: Alespoň jsi upřímný. Dělá ti vůbec radost chodit po světě s takovou dávkou hořkosti a odporu?

Já: Jsem z toho celý nemocný...

Bůh: Chci tě z toho uzdravit. Opuště svému sousedu, vždyť i já odpouštím tobě. Vždyť arogance a nenávisť jsou jeho hřích a ne tvůj. Snad ztratíš kus své prestiže, ale budeš svobodný a přinese ti to pokoj do srdce.

Já: Máš pravdu, ty máš vždycky pravdu! Ale nevím, jestli se k tomu odhodlám.

Bůh: Pomohu ti.

Já: Dobře, odpouštím mu. A pomoz i jemu Pane, aby našel správnou cestu.

Bůh: No vidíš! Není to takhle lepší? Jak se teď cítíš?

Já: Vlastně celkem dobře. Možná, že budu i lépe spát.

Bůh: Ještě jsi nedokončil modlitbu.

Já: **A neudě' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.**

Bůh: Nic neudělám raději než toto. Řekni mi nějaké osoby nebo situace, které tě pokoušejí.

Já: Jak to myslíš?

Bůh: Znáš přece své slabé stránky. Nezapínej televizi, dokud si nerozmyslíš, na co se chceš dívat a jestli to má smysl! Promysli si, jak využíváš čas, s kým se kamarádíš a o čem spolu mluvíte. Zamysli se nad tím, co má v životě pro tebe smysl a skutečnou hodnotu! Ale především tě prosím, neobracej se ke mně jen tehdy, když něco potřebuješ!

Já: Tomu poslednímu nerozumím.

Bůh: Ale přece to tak často děláš. Dostaneš se do nějakých těžkostí a hned se obracíš na mě a říkáš: „Pane, prosím tě, pomoz mi z toho ven, už nikdy nic takového neudělám.“ Pamatuješ se na to?

Já: Ano, Pane, stydím se za to. Mám za to, že je to nejtěžší Otčenáš, který jsem se kdy modlil. Ale poprvé má nějaký vztah k mému obyčejnému životu.

Bůh: Modli se klidně do konce.

Já: **Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.**

Bůh: Víš, o jaké slávě je řeč a co by mi udělalo největší radost?

Já: Ne, ale chtěl bych to vědět. Chtěl bych ti dělat radost. Pomalu začínám rozumět tomu, jak je krásné, následovat tě.

Bůh: Vidíš a tím sis odpověděl sám.

Já: Opravdu?

Bůh: Ano, pro mě sláva znamená to, že mě lidé budou skutečně milovat. Bylo by dobré, kdyby lidé v tvém okolí viděli, že se vztah mezi námi upevnil. A budeš se divit, co všechno spolu dokážeme.

Já: Děkuji ti, Pane!

VZPOMÍNKA

Při příležitosti návštěvy kolumbária ve sboru v Nuslích jsem spatřila schránku se jménem našeho dlouholetého faráře bratra Ludka Rejchrt a poprosila jsem Štěpána Trojana o pořízení fotografie, kterou zde vidíte. Dne 25. ledna tohoto roku jsme vzpomněli nedožitéých 84 let a 31. ledna 4. výročí úmrtí bratra faráře.

Pokud by někdo chtěl kolumbárium navštívit, najde schránku s jeho jménem na hlavní stěně za sloupem ve výši očí.

Donedávna zde byla také schránka bratra Adolfa Sopha, který byl prvním kurátorem našeho sboru, a to v letech 1946 až do své smrti v roce 1959.

Čest jejich památce.

Mezi mnohá obdarování bratra Rejchrt patřilo také básnictví. Vybrala jsem báseň z jeho knížky „Radost pro tvůj den“ z r. 1992, která obsahuje úvahy o poselství biblických žalmů, konkrétně o čtvrtém verši žalmu č. 147.

Zdeňka Kučerová

„Kterýž sčítá počet hvězd a každé z nich ze jména povolává.“ (Ž 147,4)

hvězdami jiskří nebe
ten nekonečný svět
ptám se a strach mě zebe
kdože ty hvězdy sčet
jak sněžné pole v lednu
jako list papíru
v závratí mdlím a blednu
z té hrůzy vesmíru
říkej mi vlídná slova
ať přestanu se chvět

říkej mi prosím znova
že tys je všechny sčet
ty hvězdy plné děsu
volááš ze jména
vesmír před nímž se třesu
je tvoje doména
ve světě unaveném
nás všechny jménem znáš
jak hvězdu vlastním jménem
i z prachu zavoláš

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

V pondělí 23. 1. jsme v našem kostele přivítali sestry a bratry z Československé husitské církve, Baptistické církve a církve Adventistů sedmého dne.

I když se nás setkala jen hrstka (našich bylo 7), prožili jsme příjemný podvečer.

Po duchovním programu, při kterém kázáním posloužila kazatelka církve Adventistů sedmého dne sestra Soňa Sílová, jsme ještě setrvali v Evenu v přátelském duchu.

Kázání, které oslovilo nejen mě, si můžete přečíst níže.

Mezicírkevní setkání bylo moc milé a shodli jsme se, že bude spolupráce pokračovat i nadále. Těšíme se na ni!

Jarka Pecharová

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA ČCE BRANÍK 23. 1. 2023

Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří? Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpo-

činku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát. Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet. Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve. Omyjte se, očistte se, odklidte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro. Hleďte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujmejte se pře vdovy.

Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.

(Iz 1,12–18)

Sestry a bratři, přátelé,

když Hospodin provolá: „*Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří?*“, vypadá to, jako by jeho vyznavačů a následovníků bylo dostatek, přehršel, by nadbytek. Jako by je mohl přehazovat vidlemi. Není v tom ani zbla marketingu, ani náznak snahy se svým ctitelům zavděčit a přijímat to, co mu dávají, naslouchat, co chtějí, a tomu se přizpůsobit a přičíst si nějaké body a zvýšit tak svou popularitu.

A co je to, co mu dávají? A jak na ty dary Hospodin hledí?

Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát. Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet.

Vždyť to sám po nich chtěl a přes Mojžíše vzkázal, nařídil. A není to nic levného, ta obětní zvířata a zvláště kadidlo stojí majlant a druhý majlant celý ten chrámový provoz! A všechna ta pečlivě hlídaná, vyzozorovávaná shromáždění, kdy člověk opouští svůj výdělečný podnik a dělá si čas pro Hospodina! Jak to, že najednou to Hospodinu je na obtíž? Jak to, že to nazve ničemností, ba ohavností, jako by to byl nějaký modloslužebný kult? Jak může z duše nenávidět něco, co sám vymyslel, nařídil a po nás chtěl dodržovat? Jak to, že je z toho vyčerpaný a znechucený?

Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším.

Jak může Hospodin nevidět a neslyšet? Vždyť se tak modlíme! A krásně!

Jak to? Odpověď zní: *Vaše ruce jsou celé od krve.*

Ale to přece nemůže být pravda!

Faktem je, že už samotný náš životní styl ať chceme nebo ne, tak, jak je svět nastavený, způsobuje utrpení druhých. Propojenost, provázanost, ze kterých není úniku, pokud člověk neodejde do radikálního ústraní (a možná ani tak ne), z nás dělá účastníky na utrpení druhých lidí, zvířat, životního prostředí. Energie, zboží, potraviny dnes ve velké míře vznikají za menšího či většího zbytečného utrpení.

Nevšimavost vůči přehlíženým je dalším zdrojem krve na rukách. Domácí násilí týkající se dospělých i dětí, bagatelizace sexuálního násilí, sekundární viktimizace i brutální postup při vyšetřování, nezáměr o lidi všelijak znevýhodněné, neochota podporovat jejich potenciál, neschopnost pomoci pečujícím o hendikepované...

Pak ale nikdo nemůže být čistý a každý má aspoň trochu krve na rukách. Co s tím?

Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.

Uvědomte si to. Nezavírejte před tím vším oči. Nahlédněte nepříjemné pravdě do očí a převezměte kus zodpovědnosti.

Učte se činit dobro. Hleďte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.

Modlete se. Pokud můžete, omezte to, co je nedobré – už jen v nákupním košíku můžete mít méně krve. Podpořte iniciativy, jednotlivce i organizace, kteří se snaží o pozitivní změny – slovně, finančně nebo praktickou pomocí. Zastaňte se těch, kdo jsou napadáni nebo vystaveni zlému chování.

To je ale složité. Zlého je všude kolem moc a já sám/sama s tím nic neudělám. Já to nevytrhnu. Navíc je příliš bolestivé vnímat utrpení tohoto světa – války, hladomory, nespravedlnost, nemocní, umírající, hendikepovaní, chudí... Kdo to může vydržet?

Proto ale: Učte se činit dobro, hleďte právo – je to složité, musíme se to učit, hledat, zkoušet, přemýšlet, ale pak také: *zakročit, dopomoci, ujmout se.*

Netýká se to ale jen druhých, ale i nás samých. I já sama sobě můžu být násilníkem a sužovat se bezprávím. Pro bolest světa mohu způsobovat bolest sobě a svým blízkým, nedám-li sobě a jim to, co jim po právu náleží.

Podstatné je to, že na to nejsme sami: Pojděte, projednejme to spolu, praví Hospodin.

I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.

Jdu do toho s vámi, jsem v tom s vámi, dohadujme se o tom spolu, hledejme.

A ačkoli je to v tomto světě nemožné, pak to krvavé bude vyběleno, očištěno, ne vaší dokonalostí, ale Boží obětí, láskou, přijetím a odpuštěním.

Buď Bohu za to dík.

Amen.

■

STŘÍPEK PO REKONSTRUKCI

Původně jsem měl v úmyslu sérii zpráv z rekonstrukce uzavřít, nicméně účastník sborového dění by se mohl právem ptát, proč to v kostele už měsíc vypadá pořád skoro stejně a kdy už to bude hotovo se vším všudy.

Tak tedy vězte, že dodavatelská firma svým tempem pracuje na svých dodávkách, varhany i ozvučení jsou téměř doslova na cestě a liniová svítidla do hlavního sálu zase ve výrobě.

Termíny dodání tentokrát naznačovat (natož slibovat) raději nebudu, neboť to není v našich rukou.

Na drobných dokončovacích pracích, které v našich rukou jsou, zase pracujeme my svým tempem a vzniká seznam menších i větších úkolů, k jejichž realizaci bychom rádi přizvali šikovné dobrovolníky z řad členů sboru.

Děkujeme za podporu!

David „Blaf“ Slabý

VÝZVA PRO KUTILY

Je mnoho způsobů, jak se podílet na životě sboru, mnoho způsobů, jak církvi posloužit. Teď bych rád vypíchl to, že zvláště v současné fázi přechodu z režimu rekonstrukce do režimu běžného provozu vidíme v kostele mnoho příležitostí pro drobné kutily. A ve skutečnosti těch příležitostí bylo nemálo i před rekonstrukcí, jen jsme je možná tolik nevnímali. Protože v kostele „před rekonstrukcí“ je normální, že spousta věcí nefunguje, je ošklivá, chybí a podobně. Teď si jich všimáme výrazněji.

Možná si říkáte, že jsme měli vše svěřit generálnímu dodavateli, aby nám opravdu všechno udělal jaksi hromadně a na klíč. Naneštěstí to tak jednoduché není. Dodavatele jsme vybírali podle kritérií zásadních pro klíčové části rekonstrukce, tedy například aby uměl vytvořit masivní podlahu za rozumnou cenu nebo aby byl schopen vylouhovat lavice o délce přes tři metry. Daní za tyhle požadavky pak bylo například to, že vybraný dodavatel je v některých méně důležitých oblastech méně suverénní a po vzájemné dohodě jsme tedy zakázku předem proškrtali s tím, že si holt zařídíme některé práce bez něj. Částečně je to dané i tím, že dodavatel sídlí daleko od Prahy. V rámci velkých stavebních prací, kdy se sem „nastěhoval“, se to cestovné v nákladech ztratilo, ale u menších návazných prací, které ani nešlo dělat v průběhu té hlavní rekonstrukce, by angažování takto vzdáleného dodavatele nedávalo hospodářsky smysl.

Můžete si říct, že i tak je lépe svěřit drobné opravy najatým profesionálům, byť tedy jiným. Tady je to ale už stejně jako s drobnými opravami v domácnosti, kdy všichni víme, že u menších a méně odborných prací je často daleko výhodnější si je udělat sám, než marně shánět dobrého profíka za rozumnou cenu, pak se spokojit s někým, na koho nejsou doporučení, ale alespoň má čas, a pak ho stejně muset neustále hlídat a instruovat, aby udělal přesně to, co je potřeba. A další věcí je skutečnost, že v současnosti je náš sbor zadlužený a dávat opakovaně možnost některým z nás hospodářsky nám ulevit nikoliv bankovkami, ale vykonanou prací, je jeden ze způsobů, které bychom neměli opomenout. Nejde o to, že by nějak akutně hrozilo, že dluh nesplatíme. Ale čím dřív se dluhu zbavíme, tím dřív budeme moci s klidným svědomím peníze používat při různých nových příležitostech, jak pomoci práci na Božím díle, dá nám to možnost dalších investic a vylepšení. A konečně myslím, že různé kutilství může leckomu i přinášet potěšení, může mít radost z dobře vykonaného díla, na které se pak bude moci ve svém kostele se zálibou dívat.

Přitom je to tak, že mnozí již různě kutilsky pomáhali a pomáhají (tady je teď vyjmenovávat nebudu, doufám, že jim patřičně děkujeme při jiných příležitostech). Na druhou stranu práce je hodně, časové možnosti omezené, a je také škoda spotřebovat volný čas někoho, kdo má nadprůměrné truhlářské dovednosti, na šroubování háčků do lavic, což je činnost, kterou zvládne po krátké instruktáži prakticky každý.

Prosím dejte mi vědět, kdo byste měl zájem nějak kutilsky vypomoci. Seznam úkolů je aktuálně dost dlouhý a pravděpodobnost, že se najde práce, se kterou si budete rozumět, vysoká.

Jan Jeroným Zvánovec
(604 116 437, jjzvanovec@evangnet.cz)

Z NEDĚLNÍ ŠKOLY

V nedělní škole jsme se s příchodem nového církevního roku přesunuli od starozákonních příběhů do Nového Zákona, konkrétně do Janova evangelia. Zahájili jsme tak cyklus vyprávění o skutcích Pána Ježíše a o jeho setkáních s lidmi, ve kterém budeme pokračovat až do Velikonoc. V lednu jsme si povídali o povolání učedníků, svatbě v Káni, Ježíšově setkání s Nikodémem a setkání se ženou u studny (J4,1–42).

Třetí lednovou neděli jsme si s dětmi v malé nedělce vyprávěli o jednom nočním setkání – o zákoníku Nikodémovi, který přišel za Pánem Ježíšem a vedl s ním

(jak už to tak v Janově evangeliu bývá) trochu zvláštní rozhovor, ve kterém na první pohled odpovědi tak docela neodpovídají na položené otázky, ale vedou Nikodéma o kus dál. Ježíš Nikodémovi vyprávěl o tom, že je potřeba znovu se narodit. Všechny děti se shodly s Nikodémem, že znovu se už do břicha svých maminek nevejdou, takže jsme si pak povídali o tom, jak se může člověk narodit jinak – co znamená křest, proč si někdo při křtu vybere jiné jméno a jak křest vypadá. Nakonec jsme se dostali i k tomu, proč je Duch svatý jako vítr. Jako jeden z důvodů děti sebejistě uvedly, že proto, že Duch svatý i vítr mají barvu průsvitnou čili neviditelnou, ale posléze jsme našťastí našli i další podobnosti. Můžete se schválně zamyslet, jaké podobnosti ve fungování větru a Ducha svatého vymyslíte vy. ☺

Na závěr jsme se učili klasický verš Jan 3,16: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho uvěří, nezahynul, ale měl život věčný.

V lednu jsme se také s dětmi učili písničku Chtěl bych jít za Tebou, při které děti mohly uplatnit svou energii a pohybové nadání. ☺ Když budete chtít, určitě vám ji rádi zazpívají a naučí vás ji. Budete se divit, kolika různými způsoby se dá pochodovat za Ježíšem!

A osobní dodatek na závěr – byť Bibli vnímám jako jeden celek, překvapilo mě, jak složitá pro mě byla starozákonní témata loňského roku. Zatímco novozákonní příběhy mám tak nějak „vryté pod kůži“ a zažité (občas i s jejich obvyklým výkladem), u vyprávěních o bojích krále Chizkijáše s Asyřany, popisu strastí proroka Jeremijáše nebo intrik královny Jezabel objevuji nejen pro děti, ale často i pro sebe nové příběhy a vhledy do Božího slova.

Menší děti mohou pomoci Nikodémovi v noční temnotě doputovat za Pánem Ježíšem:

A všichni si můžou zkusit najít v osmisměrci 11 slov týkajících se Nikodé-
mova příběhu.

V Í N E Z O R A N O
Ú Ů N R Í É Ž Ú Ť J
Ř L T Ú N N A J Ň I
Š Í Ž E J H G Ó M N
V K Í N O K A Z V O
Ď B K N D U C H Ď C
E V A N G E L I U M
K V O D A C A N Ó Y
Ď B I B L E N B H R
T N I K O D É M Ť Ř

Odpovědi: Nikodém, noc, Ježíš, Jan, Bible, evangelium, vítr, narození, Duch, voda, zákoník

Anna Matoušková

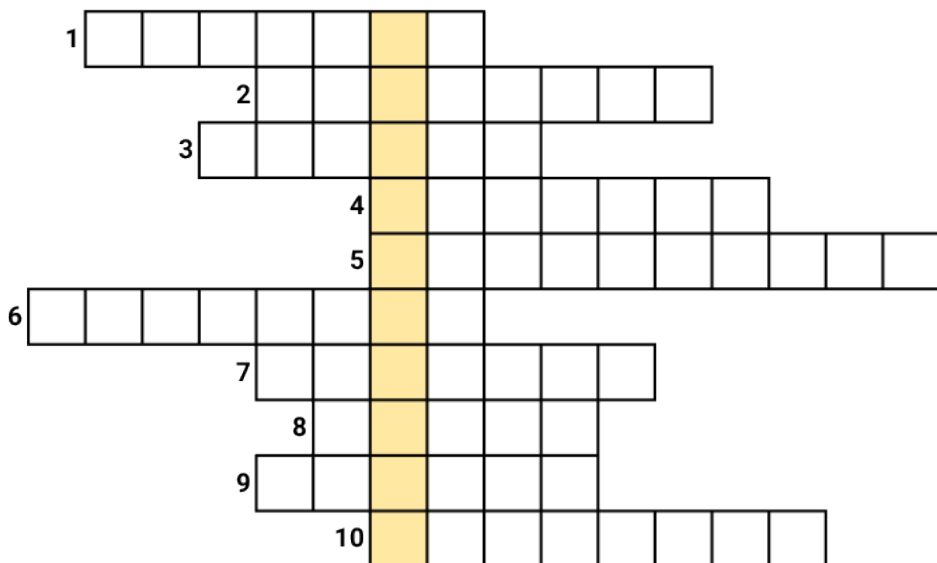
BRANKA PRO DĚTI

Jan píše o Ježíši

Co o něm píše? O tom si povídáme na nedělce od začátku roku a ještě nás toho spoustu čeká. Připomeneme si to i dnešní doplňovačkou, kterou pro vás připravila vaše nedělková spolužačka.

Pošlete nám fotku vyluštěné křížovky do redakce na branicka-brana@evang-net.net a získáte malou odměnu. ☺

Běta Slabá

- 1) Jan _____ kázal o Ježíši a křtil lidi v Jordánu.
- 2) Příběh o učednících z nápovědy č. 4 a č. 8 se jmenuje _____ učedníků.
- 3) Žena ze _____ se s Ježíšem setkala u zdroje vody z nápovědy č. 9.
- 4) Muž jménem _____ za Ježíšem přišel v noci. Ježíš mu řekl něco o znovuzrození.
- 5) Ježíš svůj první zázrak udělal v Káni _____.
- 6) Jeden z učedníků Ježíše se jmenoval _____. Je to ten, kterého Ježíš viděl pod fíkem.
- 7) Na nedělce jsme pekli svatební _____.
- 8) Učedník, který byl přejmenován, se potom jmenoval Petr (Kéfas) a předtím _____.
- 9) Se ženou z nápovědy č. 3 se Ježíš setkal u _____.
- 10) Po Ježíšově křtu na něj sestoupil Duch svatý v podobě holubice a hlas z nebe řekl: „Toto je můj _____ syn, toho jsem si vyvolil.“

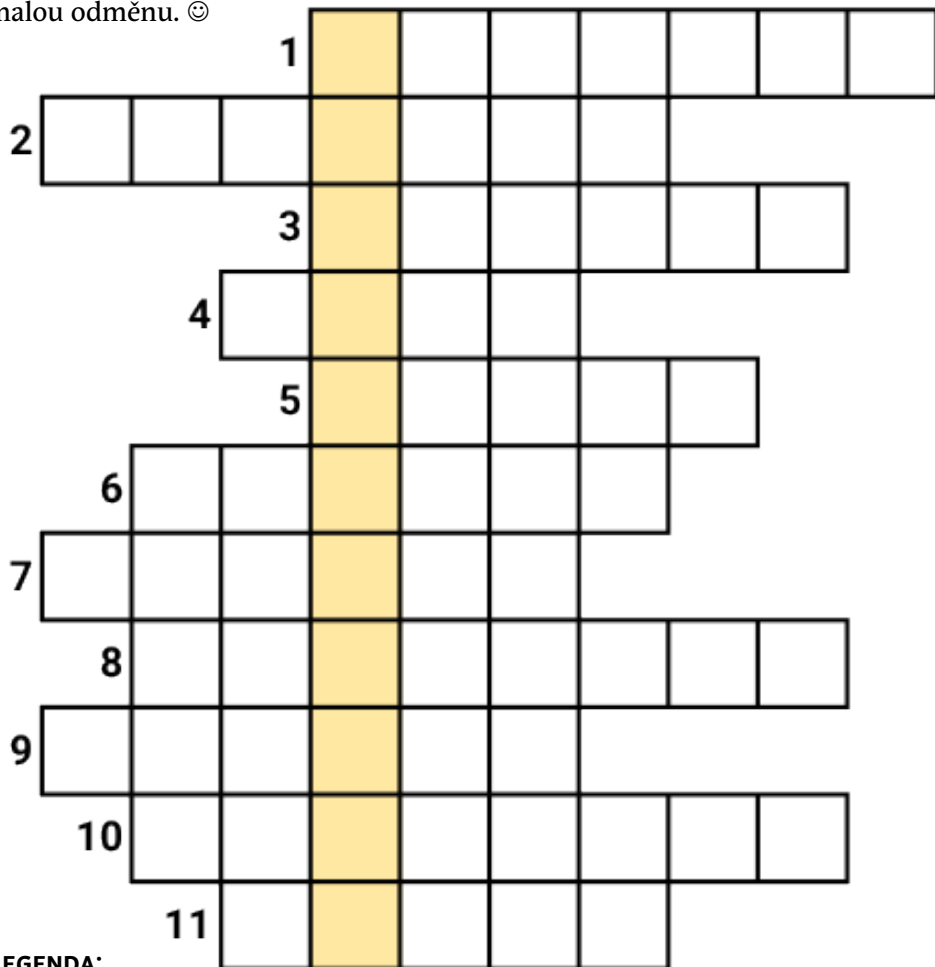
Danielka Slabá

Blázen, nebo spasitel světa?

Když si (nejen s dětmi na nedělce) čteme svědectví apoštolů o Ježíši a představíme si ty situace, opravdu musíme vybrat jednu z těchto možností. To, co Ježíš dělá a říká, nám nenechává možnost brát ho jen jako jednoho z řady morálních

učitelů. Buď má tu moc a pravomoc Božího syna a Krista, nebo se asi zbláznil. My máme tu milost, že jsme v Ježíši poznali Pána a Zachránce. A On těm, kdo ho takto přijímají, dává moc stát se _____ (viz tajenka). Není to úžasné?

Připomeňte si svědectví o začátcích působení Pána Ježíše, vyplňte křížovku, vyfotíte a pošlete do redakce na branicka-brana@evangnet.net a můžete získat malou odměnu. ☺

LEGENDA:

Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: „Hle, ...(1)..... Boží.“ (J 1,35–36)

Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohleděl a řekl: „Ty jsi .....(11)....., syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr).“ (J 1,42)

Na .....(9)..... byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Ježíšovi řekla jeho .....(5).....: „Už nemají .....(4)......“ Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ Ona řekla služebníkům: „.....(8)....., cokoli vám nařídí.“ (J 2,2–5)

Mezi farizeji byl člověk jménem .....(2)....., člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi .....(6)....., který přišel od Boha.“ (J 3,1-2)

Tu přichází .....(10)..... žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi pít!“ (J 4,8)

Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a .....(7)..... je hluboká, kde tedy vezmeš tu živou vodu?“ (J 4,11)

(Ježíš řekl:) “Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude .....(3)..... navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ (J 4,14)

Běta Slabá

AUTOROZHovor

Alena zpovídá Alenu

Všichni členové staršovstva byli požádáni redakcí Brány, aby sepsali samorozhovor...

■ *Co že to vlastně děláš?*

Nic. Jsem v důchodu. Klidně jsem ještě mohla dál učit na ETS (Evangelikální teologický seminář – vyšší odborná škola) sociologii a praxi, popřípadě nějaký další předmět z oblasti sociálních věd. Myslím si však, že člověk má skončit v pravý čas, kdy cítí, že už jen obtížně předává to, co by předávat měl, a kdy má pocit, že už nestačí sledovat a vstřebávat nové poznatky v míře, která by podle jeho názoru naplňovala to, čemu se říká dobře vykonávaná práce. Takže jsem doma. Teď jsem naprosto svobodná v tom, co chci dělat a jak to chci dělat.

■ *Plníš si tedy své sny?*

Mé sny se v průběhu života trochu měnily. Původně jsem nechtěla dělat nic jiného než psychologii. Moudrý pan profesor z přijímací komise na

FF UK mi nabídl nově otevíraný předmět sociologii v kombinaci s pedagogikou. Vůbec jsem tenkrát netušila, co se pod těmito pojmy skrývá. Možná něco o společnosti a o pedagogice, věděla jsem, že by s tím mohl nějak souviset Jan Amos Komenský. Nevím proč, ale kývla jsem, že přijímám. Bylo to to nejúžasnější rozhodnutí v mém životě. První i druhý obor jsem začala milovat víc než cokoliv jiného. Záhy bych byla připojila ještě přírodovědu s důrazem na botaniku a krajinářství.

Bohužel má kapacita je omezená a životní okolnosti také nebyly příliš příznivé, takže zůstalo jen při amatérské podobě.

Ano, plním si své sny. Když se poslední z našich čtyř synů osamostatnil, odstěhovali jsme se s manželem Petrem z centra Prahy před šesti lety do

Klukovic, které jsou na kraji krásného Prokopského a Dalejského údolí, na zahradu, kde 45 let pěstuji zeleninu k rodné soběstačnosti a ke svému vnitřnímu uspokojení. Ekologii mám pod kůží už z doby raného dětství, kdy toto slovo ještě snad ani nebylo známé. Pro mne je důležité to všechno žít a mluvit o tom jen občas a příležitostně.

■ *A co tvá víra?*

Má víra má hluboké kořeny v mých pobělohorských emigrantských předcích a báječných rodičích. Jejich žitý život víry mne, čím jsem starší, oslovuje čím dál tím víc. Vyrůstala jsem v ČCE v Novém Městě pod Smrkem a později jsem přešla s manželem do Jednoty bratrské. Před osmi lety jsem z Jednoty bratrské odešla zpátky do ČCE, do branického sboru, kde se cítím jak ryba ve vodě.

■ *Co ti teď nejvíc leží na srdci?*

Osud přírody, vyrovnávání se s klimatickými změnami adekvátním způsobem, osud lidstva, aby se probrali lidé z nenávisti, hrabivosti, lhostejnosti a apatie, obrátili se k Bohu, k lásce, a tím proměňovali postupně svět k lepšímu, aby člověk poznal svůj ohromný potenciál a užíval ho k dobru, jak svému, tak všech a všeho kolem.

■ *Co je pro tebe podstatné?*

Dobré vztahy. Na všech možných rovinách – v rodině, kde je to tradičně nejtěžší, ale je to i nejlepší trenažér, kde každý krůček k dobrému objasňuje spoustu vlastních postojů, umožňuje lepší a srozumitelnější komunikaci, vstřícnost, poznávání temných stránek a adekvátní zacházení s nimi. To je pro

mne vždycky zdrojem radosti – vnitřní i vnější, jen neustrnout, jen se nenechat svést na scetí (a když tak se vrátit a začít znovu).

A nejen rodina jsou mí bližní, jsou tu přátelé, kamarádi, sousedé, lidé s nimiž se vidím zřídka nebo jen jednou, anebo jen vím, že jsou. I jim mohu být přínosem, byť by to bylo jen vlídné slovo, pozdrav, úsměv... Největší odměnou mi vždycky bylo... když levice neví, co činí pravice.

Dobré vztahy nejsou jen s lidmi, ale se vším živým, co nás obklopuje, co nám bylo bez zásluhy dáno. Vždy lze poznávat, přemýšlet o živočišných kolech, učit se od nich a zacházet s nimi s úctou a adekvátním respektem. Ne, že bych nikdy nezaplácla komára, nepozabíjela přemnožené slimáky, nesnažila se vyhnat krtka ze zahrady, když se zahrada mění v podminované pole...

Ze všeho nejraději ale mám rostliny – zeleninou, bylinkami, květinami počínaje a stromy konče, a taky kameny, kopce, hory, oblaka, vítr a slunce, déšť... zkrátka všechno, co k tomu, co nazýváme přírodou, patří. Chci o tom přemýšlet, zakoušet to, toulat se, děkovat a být vděčná, vděčná všemu a všem a za všechno.

A nad tím vším a ve všem je Bůh a tomu jsem vděčná ze všeho nejvíc. To všechno je pro mne nekonečné dobrodružství a nekonečná radost. A s ní se dělím. Snad se mi to aspoň trochu daří, byť by to bylo jen v darované hlávce salátu.

Alena Heřmanová
(1. náhradník)

MÉ OBAVY BYLY ZBYTEČNÉ

Letos na podzim to bude 10 let, co jsem se po téměř padesáti letech života v USA vrátil domů. Ano, domů.

Podstatnou částí mého domova byl a je branický sbor a jeho kostel. Již jsem se o tom zmínil dříve, ale ještě jednou to krátce zopakuji.

Byl jsem předškolního věku, když se branický sbor krátce po konci Druhé světové války osamostatnil a postavil si svůj kostel. Viděl jsem, s jakým nadšením byli moji rodiče, Lydie a František Bískovi, a teta Marta Jurenová, zapojeni do zrodu a růstu sboru. Ani dnes si nedokážu plně představit sílu jejich v nové svobodě uvolněné vnitřní energie. Tehdy mně, děcku, to připadalo stejně normální a samozřejmé, jako byl náš sobotní rituál čištění bot, protože v neděli ráno přece půjdeme všichni do kostela!

V branickém sboru jsme vyrůstali celá naše rodina, rodiče, moji dva bratři Jan a Tomáš, naše sestra Doris a sestra naší matky Marta Jurenová. I po nástupu komunistické diktatury zůstal náš sbor a církev podstatnou částí našich životů. Nebylo to vždy snadné a bez bolesti, ale zřejmě to bylo možné. Mně bylo dvakrát znemožněno vysokoškolské studium, ale Tomášovi se dokonce podařilo navázat na naši rodinnou tradici – dědeček Vlastimil Svatopluk Juren byl evangelickým farářem v Hustopeči a v Lounech – a v letech částečného uvolnění totalitní knuty koncem 60. let vystudoval teologii, aby pak sloužil 11 let ve venkovském sboru v Telecím, než byli s manželkou Danielou a čtyřmi malými dětmi v rámci vládní akce Asanace přinuceni opustit republiku.

Já jsem odešel v roce 1965 přes Švédsko do USA, kde jsme s manželkou Věrou pět let byli členy pozvolna skomírajícího českého evangelického sboru v kostele Mistra Jana Husa na newyorském Manhattanu. Po našem vystěhování z New Yorku na Long Island jsme 18 let byli aktivními členy First Presbyterian Church of Glen Cove. Pro objasnění – američtí presbyteriáni nám, českým evangelíkům, byli a snad ještě jsou svojí strukturou a celkovým zaměřením nejbližší.

Odtud jsme přestoupili do Brookville Reformed Church, nedaleko našeho domku v Glen Cove. To by asi bývalo potěšilo našeho dědečka Jurena, před vznikem Českobratrské církve evangelické v roce 1918 reformního faráře. Tam jsme se sblížili s farářem (reverendem) Allanem B. Ramirezem. Allan, původem katolík z Ecuadoru, vystudoval teologii v Reformed Theological Seminary v New Jersey a měl podstatný vliv na výchovu a růst našich dětí. Věra byla naplno zapojená do života sboru nejen jako deaconka, ale 15 let pokladnice. Já jsem byl členem Restoration Committee (rekonstrukce kostela), a poté v komisi hledání nového faráře. Zajímavé je, že Allan měl dlouhé roky podobný afro účes jako náš bratr farář Pechar, ale k tomu i tmavší kůži. U Allana nám bylo dobře.

Po Sametové revoluci jsem rád navštěvoval Prahu a, samozřejmě, branický sbor. Když jsem v roce 2013 dostal v pražském veslařském klubu VK Blesk nabídku pokračovat v mé práci trenéra mládeže, neváhal jsem a přijal, návrat do Čech tím potvrdil.

Během dvou, tří následujících let jsem bydlel dost daleko od Braníka, a tak jsem „hledal“ sbor někde blíž, kde bych se cítil doma. Nedařilo se, stále víc a víc jsem cítil, že jako je Země česká mým opravdovým domovem, tak je jím i branický sbor. Tam jsem vyrostl, zažil stavební ruch, chodil do nedělní školy, do dorostu, jezdil na evangelické brigády, byl konfirmován v malém hloučku „mých věrných“ rodin (tak nás nazýval první branický farář Timoteus Pokorný) a byl oddán „Timíkem“ Pokorným v kostele Martina ve zdi.

A teď konečně to hlavní, proč tyto řádky píšu. Jak jsem se již zmínil, ve sboru na Long Islandu jsem byl členem komise, která – podobně jako v našem případě – modernizovala starý, dřevěný kostel. Byla to velká, přes rok trvající akce, která také stála spoustu peněz a stovky náročných prodebatovaných hodin. Podobně jako tady. Až na nekvalitní natření dřevěné věže, kde řemeslník odbyl přípravu a barva se začala po pěti letech loupat, to dopadlo dobře. Jen ten interiér, ten mě zklamal. Najednou byl tak nový, vyleštěný, napulírovaný, že ztratil původní, důvěrnou atmosféru familiárního, jak starý kabát na tělo pasujícího kostela. Ztratila se jeho vžitá lidská dimenze.

Přiznávám se, že jsem měl obavy, že se něco podobného může stát s naším milovaným branickým kostelíkem. Nestalo se, mé obavy byly zbytečné a já jsem moc rád, že jsem se mýlil.

First Presbyterian Church of Glen Cove, postaven 1869.

A tak využívám této příležitosti, abych poděkoval všem, kdo se zasloužili o tom, že když vejdou do našeho „nového“ kostela, cítím tu původní laskavě lidskou atmosféru, ve které jsem v 50. a 60. letech minulého století vyrůstal a do které jsem se tak rád vrátil. Děkuji, bratře faráři Jaroslavu Pechare, architektce Davide Vávro, staršovstvo, minulé a současné. Děkuji vám všem, kteří jste se o to zasloužili.

Petr Bísek
v Ládvi, 10. února 2023

Jan Hus Presbyterian Church, New York. Obě nízké budovy vtěsnané mezi věžáky jsou částí kostela. Postaven v roce 1888, na jaře 2019 byl prodán.

Brookville Reformed Church, Long Island. Nejstarší záznam je z roku 1732. ■

RANNÍ ZAMYŠLENÍ

K příležitosti sborových akcí vznikají z per mnoha účastníků plnohodnotné duchovní programy. Přišlo by nám škoda, kdyby měly všechny premiéru i derniéru pouze na té které akci, proto bychom některým dali rádi prostor zde v Bráně. „Úvahy nad úvahami“ z tábora Pecka, které vycházejí na pokračování, již znáte. Nyní nabízíme ještě ranní zamyšlení, která pro sborovou dovolenou 2022 napsala Rut Nývtlová. Budou též vycházet postupně a těšit se na ně můžete v každé Bráně až do června. Pokud jste na sborovce nebyli, rozhodně doporučuji k přečtení a pokud ano, jistě vám tento psaný text také ještě poslouží k zamyšlení!

NEDĚLE, 14. SRPNA

PÍSEŇ 637: DÍKY BOHU VZDEJME, KRÁLI NEBESKÉMU

Moji milí braničtí i hosté, v úvodu prvního ranního zamyšlení vám chci popřát krásné společné dny, pokud možno bez větších problémů.

Napadlo mne, že bychom dnes mohli být i na dálku pěkně spojeni, protože jsem byla požádána o bohoslužby v Berouně a část svého kázání použiji právě pro toto ranní zamyšlení.

ČTENÍ: GALATSKÝM 5,22–25

Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se také tímto Duchem řídit.

Představte si na chvilku, že by to všechno bylo charakteristickým znakem každého křesťana – to už by to téměř vonělo rájem. Zůstaňme však při zemi, ale neztrácejme naději, že některé ty vzácné vlastnosti přece s Boží pomocí mohou provonět naše životy. Někdejší moje milá kolegyně v Lyře Pragensis zdůvodnila svůj více méně negativní postoj k víře odůvodněním, že není v jejích silách, aby splnila to, co by se po ní žádalo. Nepodařilo se mi dovést ji k poznání, že to není bič, kterým nad námi někdo práská, ale že je to pozvání nebo – máme-li na mysli desatero – směrovky na cestě, jak to kdysi krásně pojmenoval prof. Jan Milíč Lochman.

Protože jste na sborovce, tak mne napadlo, že nejméně jedna trojice z toho ovoce Ducha svatého by mezi vámi mohla poletovat.

Láska je poznávacím znamením jednotlivců i společenství. Určitě znáte výrok římského dějepisce, který rozhodně neměl v úmyslu křesťanskou církev nějak vyzdvihovat – a přece to udělal; řekl totiž o křesťanech, že se milují dříve, než se znají. Je to, mimo jiné, ochota přijmout i toho, kdo mi právě takzvaně nejde pod fousy.

Zastavme se na chvílku u *trpělivosti*. Tak tu potřebujeme všichni. Víc trpělivosti by mohlo zachránit mnohá manželství, ozdravit vztahy mezi rodiči a dětmi – ani to není vždy jednoduché. A protože jako vždy je tu hodně dětí, dovolím si uvést jednu zkušenost ze života: krátkou epizodu potvrzující skutečnost, že trpělivost většinou stojí hodně času, ale bohatě se vyplatí. Uvedu rozhovor s naší tehdy pětiletou dcerkou, když na Národní třídě odhodila na zem papírek od bonbonu.

Světluško, zvedni ten papírek.

Ne.

Víš dobře, že se to nedělá. Zvedni ho, prosím.

Ne.

Uvědomuješ si, jak by to tu vypadalo, kdyby to všichni udělali jako ty? Zvedni ho.

Ne.

Můžeš mi vysvětlit, proč ne?

Já se stydím.

Prosím? A koho?

Těch lidí, co chodí kolem.

A hodit papírek na zem ses nestyděla?

Zkrátím to a vy můžete v duchu hádat, jak dlouho jsme tam stály – celou půlhodinu, až se shýbla a papírek hodila do koše.

Nedávno se už dospělá dcera přiznala, že na tu epizodu nikdy nezapomněla.

A jako poslední z té vybrané trojice připomenu *sebeovládání*. O tento dar bychom měli neustále prosit. Není to jen z nás, abychom poručili svému vlastnímu jazyku, své tváři. Kdosi řekl, že slovo máme nejprve v ústech „provařit“ a pak teprve vypustit. Všichni máme asi zkušenost, že když se neovládáme, můžeme mnohé pokazit a navíc – děláme Pánu Bohu ostudu.

Tak si myslím, že by vůbec nebylo na škodu, kdybychom si občas všechny ty krásné dary Ducha svatého připomněli a sebekriticky přiznali, kde by to šlo o něco zlepšit při vědomí, že dokonalé to nebude nikdy.

MODLITBA

Pane celého světa, náš nebeský Otče, někdy se ve složitém světě kolem nás přestáváme orientovat. Děkujeme za směrovky, kterými se smíme řídit. Připomínej nám, prosíme, že ať se děje, co se děje, patříme tobě. Prosíme, ať v životě rozeznáváme, že nás tvá věrnost provází na každém kroku, a ať sami dokážeme být milosrdní a věrní.

Rut Nývltová

ÚVAHY NAD ÚVAHAMÍ V

Spatřovat okrasu Hospodinovu

Text níže vznikl pro potřeby vedoucích na letním táboře Pecka. V rámci ranní modlitebky zazněla uvedená píseň a četl se vybraný žalm. Poté následovalo zamyšlení, založené na knize C. S. Lewise „Úvahy nad Žalmy“, kterou všude doporučujeme vaší pozornosti (jako koneckonců všechny knihy tohoto autora). Přímé citace jsou v uvozovkách, v závorce uvádíme stranu dle vydání z r. 2015.

S nepříjemnými tématy jsme se vypořádali dříve, takže nám na talíři zbývají samá chutná sousta.

- Píseň: Ved' mě z vnějších nádvoří
- Četba: Žalm 84

„Zanechme nyní toho všeho a mluvmе o radosti,“ začíná C. S. Lewis další kapitolu. A připomíná v této souvislosti krále Davida, který (nedbaje opovržením) s elánem poskakuje před schránou úmluvy. „Já sám si na žalmech cením nejvíc toho, že vyjadřují tutéž radost z Boha, která přiměla Davida k tanci. Neříkám, že to je tak čistý a hluboký cit jako láska k Bohu, jíž dosáhli největší křesťanští světci a mystikové. Já však nečiním srovnání mezi těmito dvěma prožitky víry a lásky k Bohu, pouze tuto radost srovnávám s povinným „chozením do kostela“ a loptným odříkáváním modliteb, s čímž se většina z nás, díky Bohu ne vždy, ale často, spokojuje. Ve srovnání s tím se radost vyjádřená v žalmech jeví jako něco úžasné mohutného, mužného a spontánního, cosi, co můžeme vnímat s nevinou závistí a o čem můžeme doufat, že se tím při čtení nakazíme.“ (str. 48–49)

Tato radost mívá u žalmistů většinou svůj střed v chrámu. Bohoslužba starozákonní doby byla značně odlišná od důstojné vážnosti tradiční křesťanské a duchovní život starověkého žida byl soustředěn právě tam. Je dobré si uvědomit, že vnímání toho, co se v chrámu vlastně odehrává, bylo pro starozákonního člověka jiné, než jak bychom to samé vnímali my.

„Stavu jejich mysli se nejvíc přiblížíme, když se vcítíme do rozpoložení zbožného novodobého rolníka, který je přítomen v kostele na Boží hod vánoční nebo o slavnosti díkůvzdání za úrodu. Člověk, kterým se chci zabývat, je skutečný křesťan. Křivdili byste mu však, kdybyste po něm chtěli, aby ve své mysli v takových okamžicích oddělil výlučně náboženský prvek od ostatních — od své srdečné radosti vyvolané aktem, jehož se účastní celá obec věřících, od potěšení z duchovních písní (i ze společného zpěvu), od vzpomínek na jiné podobné pobožnosti, jichž se účastnil od dětství, od své touhy po zaslouženém odpočinku po žních

či od touhy po vánočním obědě, který na něj čeká po obřadu. Všechny tyto věci jsou v myslí tohoto křesťana spojeny v jedno.“ (str. 49–50)

Žalmista popisuje zástup zpěváků, hudebníků a dívek s bubínky jdoucí do chrámu, jako by říkal: „Pohledte, tady přichází Bůh.“ (Ž 68,25 kralicky: Spatřili slavné jítí tvé, Bože, jítí silného Boha mého a krále mého v svatyni.) My bychom na jeho místě viděli odřad a mohli nebo nemuseli cítit Boží přítomnost, žalmista takový dualismus nevnímá. Jako zbožné dítě, pro které jsou Velikonoce „čokoládová vajíčka a zmrtvýchvstalý Ježíš“. Jakmile je ale mysl schopná abstrahovat a analyzovat, jednota se hroutí a hrozí, že rituály se vyprázdní. Velikonoční čokoládová vajíčka zůstanou něčím víc jen tehdy, zůstane-li v centru duchovní rozměr svátků, jinak se stanou jen obyčejnou cukrovinkou. Něco podobného lze asi vidět v zemích, kde se náboženství stalo víc otázkou kultury než osobního vyznání a skutečnou zbožnost nahradilo pouhé zachovávaní zvyků. A i v žalmech najdeme varování před takovým vyprázdněním bohoslužby. (Ž50,12–14) Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vším, co je na něm. Jídám snad já maso z tura nebo napájím se kozlí krví? Přines Bohu oběť díků a plň svoje sliby Nejvyššímu!

„Tento možný úpadek oběti a výtky na jeho adresu jsou však tak dobře známy, že není zapotřebí je zde rozebírat. Chci však zdůraznit, co podle mého názoru my všichni (nebo alespoň já) potřebujeme více: radost a potěšení z Boha, s kterými se v žalmech setkáváme... Toto je živoucí střed judaismu. Žalmisté znali daleko méně důvodů než my pro to, aby milovali Boha. Nevěděli, že jim nabízí věčnou radost, a ještě méně si byli vědomi toho, že Bůh zemře, aby pro ně tuto radost získal. A přece vyjadřují touhu po Bohu, po jeho pouhé přítomnosti, což prožívají jehom ti nejoddanější křesťané nebo křesťané ve svých nejlepších okamžicích.“ (str. 52–53)

Zkuste se při četbě žalmů na tuto touhu zaměřit a prožít ji spolu s žalmisty: chtějí strávit všechny své dny v chrámu, aby mohli neustále hledět na „Hospodinovu nádheru“ (Ž 27), „žízni“ po tom, jít do Jeruzaléma a objevit se před Boží tváří (Ž 42), mluví o „dokonalé kráse“ Boží přítomnosti (Ž 50), bez níž jejich duše vyschnou jako bezvodá krajina (Ž 63), jedině v Božím domě je jim dobře, zelenají se tam jako oliva (Ž 52), je jim jako ptáku v hnízdě, jeden den prožitý v těchto radostech je lepší než celý život prožitý někde jinde (Ž 84).

C. S. Lewis dává přednost slovům „touha“ či „hlad“ před slovem „láska“, protože jsou méně „duchovní“. Zdůrazňuje, že si žalmisté podle všeho nemyslí, že zasluhují chválu nebo že jsou zbožní, protože zakoušejí takové pocity. Jsou radostní a spontánní, méně pyšní i méně pokorní. Radují se a jásotem oslavují Nejvyššího, nemůžou se dočkat, až se chopí hudebních nástrojů a budou hrát, bubnovat, hlasitě zpívat a dají se do tance.

Così z té verry úplně oživit nelze.

„Náš křesťanský život začíná tím, že jsme ve křtu ponořeni ve smrt; naše nejradostnější oslavy mají svůj začátek a střed ve slavnosti těla a krve Páně. Tím naše zbožnost dostává tragickou hloubku, kterou judaismus postrádal. Naše radost musí být takovou radostí, která může existovat spolu s touto skutečností; máme duchovní kontrapunkt tam, kde oni měli prostou melodii. Avšak to ani v nejmenším nesplácí dluh, o němž přemýšlím s potěšením a který, jak alespoň sám za sebe pociťuji, bych měl splácet těm nejveselejším žalmům. Přestože v nich jsou obsaženy prvky, které bychom dnes jen stěží považovali za náboženské, a navzdory tomu, že zde postrádáme prvky, které by někdo mohl považovat za podstatné pro náboženství, tu nalézám zkušenost, která je plně soustředěna na Boha a o nic nežádá naléhavěji než právě o jeho přítomnost, o dar jeho samého, zkušenost, která je v nejvyšší možné míře radostná a zcela nepochybně skutečná. To, co (takříkajíc) vidím ve tvářích těchto starých básníků, mi sděluje víc o Bohu, kterého oni a my uctíváme.“ (str. 54)

Pane Bože, je toho tolik, z čeho se můžeme radovat. Děkujeme za žalmy, které nám mohou ukázat, že duchovní život není nuda a šed', že ty jsi svatý, mocný, nádherný, pulzující láskou a být v tvé blízkosti je to nejlepší, co můžeme zažít. Pane, ty jsi blízko, všechno naplňuje tvá sláva a láska. Pomoz nám otvírat jim svoje srdce. Dej, abychom my všichni mohli zažívat radost z toho, jaký jsi, abychom tě společně mohli oslavovat a chválit tou pravou bohoslužbou.

David a Běta Slabi

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

Rádi bychom navázali na tradici jedné z ekumenických akcí Světový den modliteb, které se náš sbor účastnil a jež byla přerušena covidem. Program těchto setkání připravují ženy některého ze států, které se potýkají s existenčními starostmi.

Bohoslužba, při které se čtou texty připravené thajwanskými ženami, proběhne v pátek 3. 3. v 17 hodin v našem kostele.

Prosím ženy z našeho sboru, které budou ochotny malou část textu přecíst, aby se přihlásily u mne nebo u bratra faráře.

Jarka Pecharová

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR

24. 7. – 28. 7. 2023

Zveme všechny děti a jejich kamarády ve věku 5–12 let (výjimky po domluvě) na příměstský tábor YMCA Braník. Můžete se těšit na hry, sportování, zpívání, vyrábění, výletování, biblické programy a dobrou partu. Cena 1250 Kč.

Přihlášku a další informace, které budou postupně doplňovány, najdete na: <https://primestsky-tabor.nasoddil.cz>

Na všechny táborníky se těší Áda, Katka a mnoho dalších.

PŘÁNÍ OD EASHIKY

(dodatečně ještě k proběhlým Vánocům)

Drahý vážený sponzore, sbore ČCE Praha 4 – Braník

Veselé Vánoce,

zdravím vás, celou sborovou rodinu v Praze-Braníku.

Mně se zde daří dobře. Doufám, že i vám všem se daří dobře.

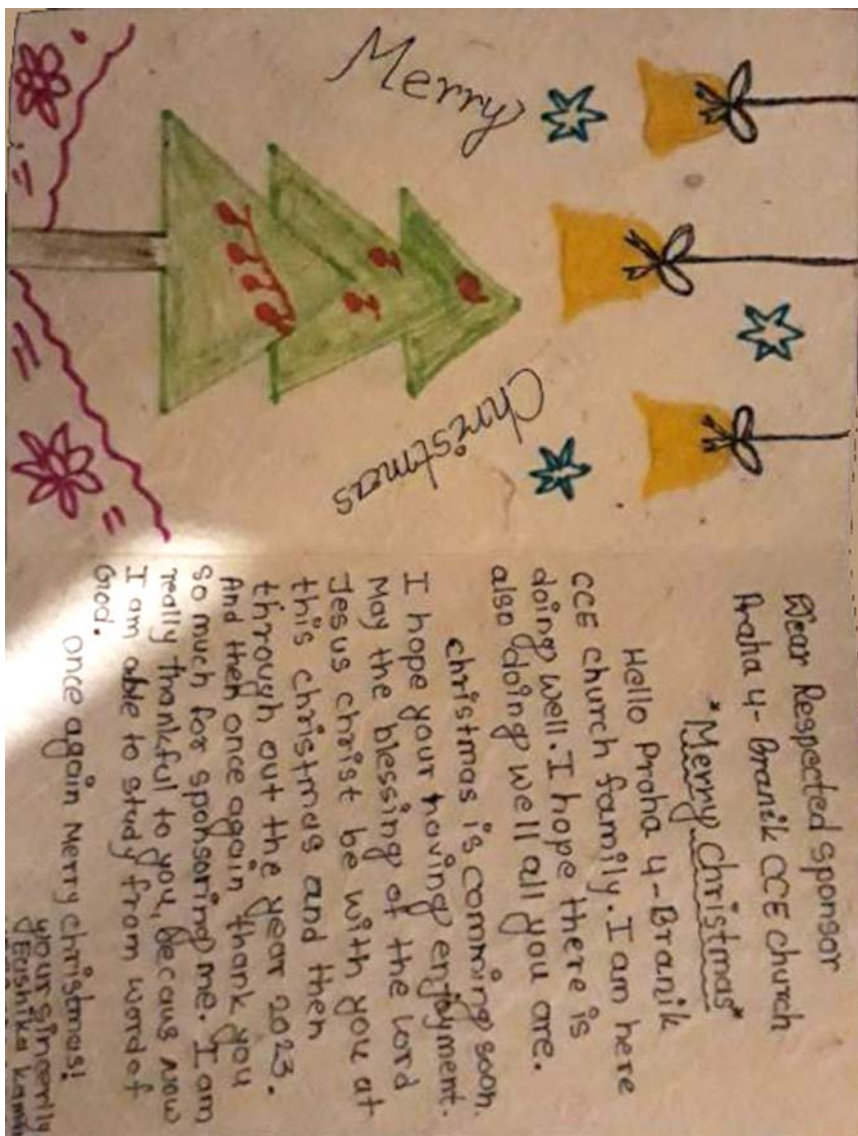
Vánoce se blíží a já doufám, že máte radost. Kéž je s vámi požehnání od Pána Ježíše Krista, jak během těchto vánočních svátků, tak během celého roku 2023.

A ještě jednou vám moc děkuji, že mne sponzorujete. Jsem vám opravdu vděčná, protože nyní mohu studovat Boží Slovo.

Ještě jednou přeji veselé Vánoce!

Se srdečným pozdravem *Eashika Kamar*.

přeposlala Jitka Zvánovcová

TAJEMSTVÍ PSÍHO ZUBU

fotografie z dorostové výpravy

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

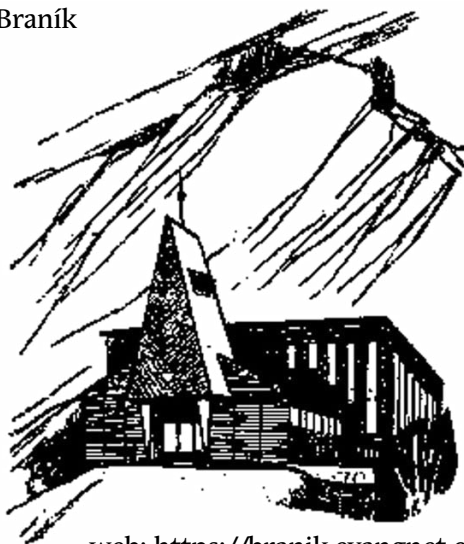
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIX. ročník, číslo 2/únor 2023

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Jarka Pecharová, Eva Friedrichová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: redakce-brany@evangnet.net.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Evangelický kostel Praha 4 - Braník, Modřanská 1821/118

8. březen

19:30

Proč se nepodepsaly?

barokní svity a triosonáty

Jakub Klár - příčná flétna

Lukáš Pavlíček - hoboj

Rudolf Měřinský - discantová loutna